

OPINIÓ

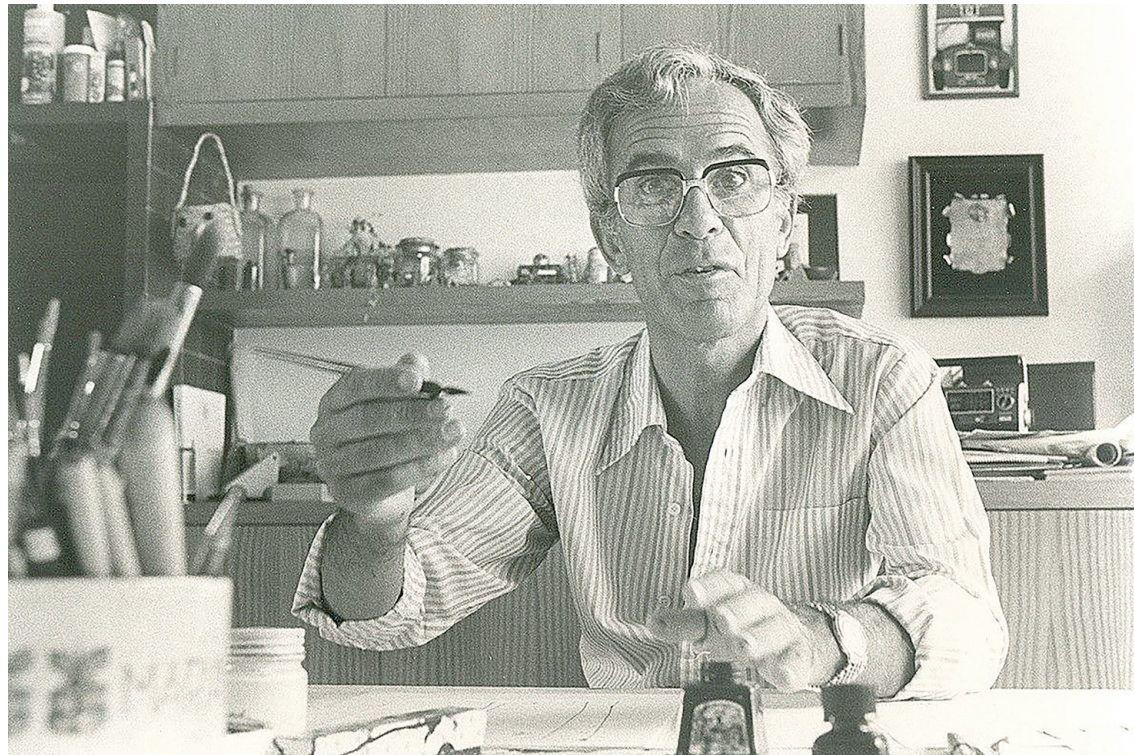
Uns dibuixos d'en Cesc a l'abast

**Pere Martí
i Bertran**

Professor
i escriptor

Francesc Vila Rufas (Barcelona, 1927-2006), més conegut pel pseudònim “Cesc”, va ser un dels grans dibuixants humorístics del segle XX al nostre país. Les seves vinyetes publicades a la premsa (Diari de Barcelona, El Correo Catalán, Avui, Serra d’Or, Tele/eXpres, El Jueves...) van ser una veritable alenada d’aire fresc en el desert del franquisme, alhora que un retrat de la Catalunya dels anys seixanta fins als noranta del segle XX. Entre les nombroses mostres del seu humor gràfic, destaquen les col·laboracions mensuals a la revista Serra d’Or, que les PAM (Publicacions de l’Abadia de Montserrat) ja van recollir i publicar l’any 1969 amb un pròleg interessantíssim de Joan Fuster (Sueca, 1922-1992), i que ara (2024), més de cinquanta anys

Benvinguda aquesta recuperació d'un dels dibuixants que, sense cap mena de dubte, hem de considerar patrimoni nacional

del poeta, traductor i crític literari Francesc Parcerisas (Begues, 1944). Es tracta del

després, han recuperat en una edició magnífica, amb l’afegit d’un nou pròleg,

recull dels seixanta-dos dibuixos que mensualment va anar publicant a Serra d’Or entre 1963 i 1968, titulat Gargots.

Francesc Parcerisas, al nou pròleg escrit expressament per a l’edició que comentem, sintetitza molt bé, i des de perspectives diverses, què trobarem en aquest recull: “D’entrada, hi ha la seva condició de creacions d’enginy i d’art. Que ho són. De més a

més, hi ha la seva condició de testimoniatges històrics, enganxats a les peripècies quotidianes, polítiques o no. A casa nostra, Cesc es mereixia urgentment aquesta tria. Ell ha publicat ja alguns llibres de dibuixos o amb dibuixos, però fets a posta per a cada edició. Calia retenir-ne també alguns dels altres: dels que fabrica al dictat dels mil sarcasmes que li brinda l’actualitat i que

s’esvaeixen amb l’actualitat. En una mòdica part, això es proposa aquest volum”.

Sí, en una mòdica part, perquè, com assenyala Fuster al seu, de pròleg, hi ha moltes coses més. Hi ha, per exemple, el “miserabilisme”, “perquè el dibuixant milita a ‘favor’ dels miserables o miseriosos. Però la seva ‘caricatura’ té una notòria arrel sentimental. En la inextricable, incessant, penosa batalla del ‘pobre’ contra el ‘ric’, Cesc lluita amb el ‘pobre’ i del costat del ‘pobre’”. També hi ha l’estil personal, que no és gens fàcil d’aconseguir, com assenyala també Fuster: “No és exactament fàcil d’aconseguir un ‘estil’ personal, sigui en la caricatura, sigui en la poesia lírica o en la pintura abstracta. Cesc l’ha aconseguit, reconeixem els seus ninots sense necessitat de fixar-nos en la firma que duen”. I moltes altres coses que hi descobrirem, si els llegim, o millor dit si els mirem, ja que ben poca lletra hi ha, una vegada i una altra i amb ulls oberts i diversos (de l’època, de l’actualitat, d’un infant...). Benvinguda aquesta recuperació d’un dels dibuixants que, sense cap mena de dubte, hem de considerar patrimoni nacional.